

פרק 1

המיטה המקבילה ריקה.

מנגנון הנודניק של השעון לא מוותר, צלצול נוסף קורע את השקט. שולמית מתהפכת לצד השני. מנסה להצמיד את הפוך לאוזניה, לחסום את הרעש המעצבן.

מה הסיפור? למה אלי לא מכבה אותו?

היא מוציאה חצי ראש מהשמיכה. מושיטה יד להשתיק את הנודניק, השעה זוהרת לעומתה במספרי לד אדומים.

מה??? כבר שמונה וחצי??? איפה אלי? למה לא העיר אותי כמו בכל בוקר? עכשיו היא כבר ערנית לגמרי.

היא ממחרת למטבח-סלון הפצפון שלהם, אין זכר לאלי. מכשיר הסלולרי שלו מונח כמו באגביות על השיש. משהו מוזר מאוד קורה כאן היום. אלי הוא האיש הכי אחראי בעולם. תמיד יוצא באותה שעה, חוזר מהתפילה באותה שעה. מעולם לא שכח לכבות את השעון המעורר.

דפיקות חזקות על הדלת.

“לפתוח!!!”

מזנקת לחדר, שלושים שניות והיא רצה אל הדלת מאורגנת.

מי זה? מה קורה פה היום?

היא פותחת סדק צר, חשדני.

ארבעה גברתנים נעים על מקומם, כאילו לא מסוגלים לעמוד הרבה זמן במקום אחד.

"איפה טאראס?" קול גברי עמוק. חזק. מהסוג שגורם לה להצטמרר.

"מי?" היא מביטה בהם בחוסר הבנה.

"טאראס יבגני".

"מה? לא מכירה". היא מנסה לטרוק את הדלת. נעל שחורה, מגושמת, מידה 46, עוצרת אותה.

"זה משפחת יבגני?" שוב הקול הזה.

"לא. זה משפחת בכר. אין בבניין הזה יבגני". תעופו מכאן עכשיו! המוח שלה משתולל. לכו. בבקשה תלכו!

הארבעה מחליפים מבטים. "תראי גברת, יש לנו כאן צו מעצר וצו חיפוש בכתובת הזו. תני לנו להיכנס".

היא מגייסת כוחות עלומים, מנסה להיות נחרצת. "אתם לא נכנסים לכאן. בעלי לא בבית".

הארבעה מחליפים מבט נוסף.

"בעלך לא בבית", האיש מהנהן בחוסר אמון. "איפה הוא?"

"בתפילה".

"ומתי הוא יחזור?"

"אני לא יודעת". היא רועדת. אלי איפה אתה??? לאן נעלמת ליי??? רק שלא קרה לו משהו... רק לא תאונה!

"זה רחוב בן זכאי 10?"

"כן".

"דירה 4?"

"כן".

"אז זה פה. בעלך זה טאראס?!" הוא שואל, קובע.

"לא. בעלי זה אלי בכר. מה אתם רוצים?" שרידי ביטחונה נסדקים אט אט. מרגישה קור ברגליים.

"יש לנו צו חיפוש".

"צו מה?"

"חיפוש. בדירה". הגברתן שמדבר איתה מתחיל לאבד סבלנות. "אנחנו מהמשרה, גברתי, תני לנו להיכנס בבקשה".

"אתם לא מהמשרה!" אין לה מושג מאיפה היא מקבלת את האומץ. "ואתם לא תיכנסו לכאן!"

הגברתן שמולה שולף תעודת שוטר. "אנחנו סמויים, גברתי. תני לנו רק להיכנס ולוודא שטעינו בכתובת".

היא רועדת. לא יודעת מה לענות. הם מנצלים את ההפוגה הקצרה, דוחפים את הדלת ונכנסים פנימה. הם תופסים את כל המרחב של הסלון-מטבח שלה. מחשבה שטותית עוברת במוחה. אם אלי היה פה, לא היה לו מקום. הגבוה מביניהם נעמד מול תמונת החתונה שלהם התלויה על הקיר. "טאראס", הוא נעצר מול התמונה, "הנה אתה".

•

"הגעתי". חזי טורק את הדלת מאחורי גבו.

הרב וינגרטן לוקח נשימה ארוכה. "בוקר טוב", מחייך לבנו בכל הלבביות שיכול לאסוף.

"בוקר", חזי קורס על הספה בסלון. "יש אוכל?"

עוד נשימה עמוקה. חזקי נזכר איפה הבית שלו. שבוע שלם הוא מסתובב בהשם יודע איפה, עכשיו הוא נוחת כאן כמו בעל בית. "אתה רוצה שאכין לך חביתה?"

"שקשוקה", קובע חזי, גורף את רגליו הארוכות על הספה. "תודה", הוא מוסיף בשנייה של איחור.

"בשמחה". הרב וינגרטן מוריד את המחבת ממייבש הכלים באנחה. חזקי חזקי. איך זה שאני אף פעם לא מצליח להבין את הילד הזה?

הסלולרי מזמזם בכיסו. שולמית מתקשרת.

"כן?"

"אבא?" הקול שלה כמעט בלתי מזוהה.

"כן, מה קרה?" הוא מבוהל.

"אבא בוא עכשיו".

"מה קרה מתוקה?"

"אבא... בוא עכשיו!!!" היא כבר לא הצליחה לחנוק את הדמעות, גל של בכי פורץ ממנה.

"אני מגיע". הוא מניח את המחבת על הגז, רץ לסלון, תופס את החליפה ואת הכובע וטורק קלות את דלת הכניסה. רגע, חזקי! חוזר אחורה, פותח את הדלת. "חזקי, שולמית בבעיה. אני חייב לרוץ".

הדלת נטרקת בשנית, הרב וינגרטן שועט במורד המדרגות לעבר יחידת הדיור הקטנה של ביתו.

כבר מתחת לבניין ברור שמשוהו לא בסדר. שני רכבים שחורים חונים זה מול זה - חצי על המדרכה, חצי על שולי הכביש. בכל רכב יושב נהג שלא מפסיק לסקור את הרחוב בערנות מבעד למשקפי השמש שלו.

הוא ממחר במעלה המדרגות לקומה הראשונה. הדלת פתוחה לרווחה. נכנס, מוצא את שולמית צמודה לקיר, מבוהלת. ארבעה גברתנים מסביבה. מביט סביב בבית הקטן והצפוף. אין. זכר. לאלי.

"מה קרה?" הוא מתפרץ.

ארבעת הזרים מסתובבים כאחד. "מי אתה?"

"אני אבא של האישה הזאת". הרב וינגרטן מתקדם לעברה, מחפה עליה בגופו. "ואני דורש מכם להסביר לי מי אתם!"

"משטרה", פולט הימני מביניהם, מושיט לו תעודה. "שמי רועי".

"מה אתם רוצים?" מהרגע שנהיה לו שם, הופך השוטר הגבוה לאנושי יותר. "אנחנו מחפשים את האיש הזה", הוא מצביע על אלי שמחייך אליו מהתמונה שבקיר.

"את החתן שלי?" תדהמה נשפכת על פניו.

"אהה".

"אבל למה? מה הוא עשה?"

"את זה יגידו לו בבית המשפט. התפקיד שלי כרגע זה להביא אותו לשם".

“את אלי? לבית המשפט?”

“תראה. אני רק ממלא הוראות”, שולף רועי את הקלישאה המוכרת.
“אתה רק ממלא הוראות? ההוראות שלך הן להתנפל על בית של אישה מסכנה? להפחיד אותה עד מוות? חכה עד שזה יגיע לתקשורת, שום הוראות לא יעזרו לך!” הוא שולף בתגובה קלישאה מוכרת לא פחות. זעם בקולו.

“אם החתן שלך לא היה עושה שטויות, אשתו לא הייתה צריכה להרגיש כל כך מאוימת”, עונה לו רועי בנחת, מעט מלגלג. “ועכשיו, אם כבר הגעת, אולי תוכל לעזור לנו להבין איפה הוא?”
“הוא לא כאן”.

“את זה אנחנו יודעים”. ידו עושה חצי סיבוב באוויר. “כאן הוא לא”.
“אז תלכו”, הרב וינגרטן זועם לעומתו. מחווה את הדרך לעבר חדר המדרגות.

“תבין. אנחנו לא יכולים ללכת לפני שנמצא את הבחור. אין מצב”, מסביר לו השוטר בחצי חיוך.

“גם אני מחפש אותו”, הרב וינגרטן מודאג.
“אז בוא תעזור לנו לחשוב איפה הוא יכול להיות עכשיו”.

“אולי בתפילה? בבית הכנסת? התעכב לדבר עם חבר? עבר במכולת לקנות משהו? אני יודע?”

“אתה נראה איש חכם. תאמר לי, כשהחתן שלך הולך לתפילה, הוא בדרך כלל לוקח איתו את התפילין שלו?”

“כן...”

“יפה. התפילין שלו פה”.

“אני...”

“וגם הכובע והחליפה, המסמכים האישיים, הארנק, השעון, הפלאפון...”
יורה רועי את המשך הרשימה, מרים את המכשיר התמים ששוכב לו בנחת על השיש בצמוד לחפצים האישיים שאספו אנשיו מכל הבית. “הוא לא הוציא אפילו שיחת טלפון אחת מאז אתמול בערב”.

“אולי הוא אצל הרב שלו?” מעלה הרב וינגרטן הצעה.

”שלחנו צוות לשם ברגע שהבנו שהוא לא פה.”

”אולי הוא כבר בכוילל?”

”כוי מה?”

”כוילל, איפה שהוא לומד.”

”תן לי כתובת”. רועי מעביר מבט מהיר על אנשיו. ”ירדן וגלר, קחו את הרכב לכוי... למקום הזה. תנו לי סקירה.”

תוך שניות הם למטה.

האיש נשען על הקיר, ”אוקי. נחכה ונראה.”

שלוש דקות ארוכות עוברות, גלר חורק במכשיר הקשר. ”ה'פקד, הוא לא שם. אפ'חד לא ראה אותו.”

”סבבה”, פולט רועי וסורק את יחידת הדיור הקטנה בעיניו. איפה בדיוק אפשר להתחבא כאן?

האישה לא נראית שחקנית טובה, היא פשוט לא יודעת כלום מהחיים שלה, כך גם האבא.

אם היו שואלים אותו, זה היה חסר טעם להגיע לכאן מלכתחילה. טאראס הרבה יותר מתוחכם מזה.

”אוקי. אנחנו זזים”. במבט מהיר שולף רועי את אנשיו מהדירה. ”אם יש חדש ממנו, צרו איתי קשר בבקשה”. האיש זורק כרטיס ביקור לעבר הרב וינגרטן לפני שסוגר את הדלת אחריו בנימוס.